jucătorul nr. 13

JOCURILE ÎN DEPLASARE

Apropierea finalului campionatului de handbal mărește febra incertitudinilor în masa suporterilor, în taberele primelor echipe clasate și, mai ales, la ultimele. Se discută mai puțin de stadiul pregătirilor, de forma jucătorilor, cîntărindu-se, în schimb, cu grijă, jocurile în deplasare. Unde se dispută meciurile directe sau unde pot pierde adversarii. Dacă sînt posibile sau certe șansele — cu sau fără ajutor — să se smulgă un punct în deplasare e extraordinar!

Părerile coincid, în general, asupra faptului că în deplasare este foarte greu să se cîștige. Cei mai înfocați conducători sau susținători îți urează cînd pleci, să „scoți" un egal, fără a fi totuși prea optimiști.

Nu-și dau seama că prin atitudinea lor acceptă, în fond, înfrîngerea, sperînd numai într-o minune. S-a creat chiar o psihoză care pregătește negativ jucătorii, mărindu-le starea emoțională, inhibîndu-i, făcîndu-i să joace timorați, crispați, aproape gata de a primi stoici înfrîngerea.

Într-adevăr, la meciurile în deplasare întîlnim cel mai adesea adversari care joacă mai tare, arbitri mai înțelegători pentru echipele gazdă, galerii care susțin cu înflăcărare echipele locale — mai ales cînd acestea conduc — și care amenință vocal atît pe jucătorii oaspeți cît, cu precădere, pe arbitri. Asemenea situații au ajuns să fie dacă nu normale, în orice caz frecvente. Să nu uităm însă că și la noi acasă lucrurile se petrec identic, iar echipele care ne vizitează ne judecă și se pregătesc în același mod. Atunci de ce ne lamentăm mereu și nu luăm măsuri în consecință?

Putem foarte bine să pregătim echipelor ca tactică un joc în permanentă mișcare fără minge, pentru ca adversarul să nu ne găsească pe teren ținînd mingea și să ne oprească, mai mult sau mai puțin dur. Să recomandăm, de asemenea, jucătorilor să atace continuu, evitînd jocul în apărare, unde sîntem mai expuși să greșim și să fim sancționați cu 7 m sau cu eliminări. Atacul nostru ar surprinde adversarul și chiar riscînd, am mări șansa de a obține victoria. În mod sigur, un asemenea mod de a aborda o partidă ar influența pozitiv psihicul sportivilor, i-ar face mai încrezători, mai curajoși, i-ar scăpa de inhibiție.

Greșelile arbitrului, cu sau fără intenție, nu trebuie să-i mire, să-i demoralizeze sau să-i enerveze. Dar pentru aceasta trebuie să pregătim sportivii prin arbitraje școală în care ei să suporte nedreptăți și mai mari, în așa fel încît pe teren să nu mai reacționeze.

Pentru a nu fi influențați de spectatori, trebuie să le concentrăm atenția jucătorilor numai asupra acțiunilor tactice pe care le au de executat, iar singura voce pe care ei trebuie s-o audă să fie numai a antrenorului. Nu este o utopie ce spun. Să ne amintim că fiecare am trăit situații cînd fiind concentrați asupra unei cărți n-am mai auzit nici radioul, nici cînd a sunat telefonul și nici cînd a intrat cineva în cameră să ne aducă, eventual, o ceașcă cu cafea.

Lucrurile pe care le recomand, le-am experimentat în decursul anilor și am obținut rezultate pozitive. Cinstit vorbind, meciurile pe care le-am pierdut în deplasare le-aș fi pierdut și acasă.

Din păcate, lucrurile se petrec, în general, altfel, deoarece pregătirea se face invers. Se recomandă joc închis în apărare și obstrucționist, ca să se scoată un rezultat egal. Orice lovitură a adversarului se trece pe răboj pentru a fi plătit acasă, iar arbitrul, de cum fluieră începutul jocului, ne fură și toate greșelile noastre se datoresc tot lui. Galeria este înregistrată pe bandă de magnetofon ca să-i putem pune în temă pe cei de acasă și atunci, fiind preocupați de lucruri din afară, jucăm dezorganizat, facem greșeli copilărești, protestăm la toate deciziile arbitrului și pierdem. Dar pentru asta nu ne ceartă nimeni. Am pierdut în deplasare. E normal. Oare chiar așa să fie?

D. POPESCU COLIBAȘI
— antrenor —

PLOAIA CÎNTĂ ÎMPREUNĂ CU NOI?

TELE-CRO-NI-CA

E marți noapte, la Stockholm e 7—1, după repriza a doua dintre sovietici și canadieni, totul e clar, nu există motiv pentru a întîrzia cronica. Anul acesta nu văd ce pasiuni se pot dezlănțui la Stockholm. Sovieticii sînt formidabili, într-o singură repriză au terminat cu canadienii, o repriză jucată uluitor, și ca să fiu sincer nici duminică, cu suedezii, chiar conduși cu 2—1 la prima pauză, nu i-am simțit prea alarmați. Au învins ușor la un scor strîns. Nimeni nu le poate pune mari probleme. Putem urmări totul detașați, pasiunile — altădată... Putem urmări o transmisie inteligentă, extrem de scrupuloasă, un aparat care prinde tot, alternînd perfect prim-plan și detaliu cu liniile mari și logice ale jocului. Om și echipă sînt exact la locul lor, putem învăța ce înseamnă televiziune sportivă. Fiindcă noi, duminică, am avut parte de tot ce vreți — într-un festin bogat de șase ore — dar meciurile le-am trăit de departe, într-un continuu plan general. Aparatele păreau înghețate. O dată nu s-au mișcat spre teren, să caute jucătorii, să apropie faza, să ne dea o față. Obiceiul englez de a extrage eroul unei scene, după consumarea ei, îl folosim cu atîta inconsecvență încît putem spune că ne e străin. În schimb, am prins bine vîntul. Un vînt pentru care Eftimie Ionescu ne-a cerut scuze, dar nu avea de ce: vîntul era la locul lui; era un vînt dramatic, creîndu-ne remușcări pentru căldura și confortul din casă, singurul element care ne aducea pe stadion, sugerînd cîte ceva din ceea ce trăiau oamenii în tribună și pe teren. Lipsea reportajul, lipsea viața, lipsea exact ceea ce aparținea numai acestei duminici pe stadion, nu exagerez cînd spun că lipsea ploaia, pe care Chirilă ne-o descria zgribulit, cum era omenește, luni, într-un crochiu.

în locul aparatelor înghețate. Vedeam un film din care înțelegeam subiectul, intriga — dar nu prea pricepeam ce spuneau actorii. Am prins cît de cît un moment privilegiat — Neagu neratînd un gol — dar mărturisesc că faultul din careul Stelei, demascat atît de vehement luni, ca și ofsaidul grosolan din care a marcat Voinea le-am bănuit mai mult cu instinctul decît cu ochiul. Într-atît de departe eram de joc Și nici Tănăsescu nu mi-a tulburat conștiința, rămînind și dînsul detașat și departe, ca și camerele de luat vederi (vederi, adică ilustrate?). Oricum, nu sîntem în faza — atinsă aiurea — în care televiziunea noastră să fie invocată ca martor în contestarea unui arbitraj. Rămînem robii ochiului și convingerilor noastre de fotoliu și peluză. Altfel duminica — lăsînd de o parte transmisiile în direct unde, dacă n-avem sute de aparate la dispoziție, avem în schimb un stas în unghiulație și cadraj — duminică, viața sportivă a fost îmbelșugată, cu feluri multe, de la hors d'oeuvre la desert. Fără glumă, efortul de a acoperi actualitatea internă și externă a fost real, vizibil — deși sînt dintr-aceia care nu mai leșină admirativ în fața telecantității. Dar de la Ajax—Benfica pînă la U.T.A.—Metalul în cupă, de la un interviu destins cu luptătorii triumfători pînă la plăcerea cu care Țopescu și Bădescu au ținut să ne aducă știrile cele mai calde — e inuman să nu vezi zelul curat al „montării". În final, comentînd etapa de fotbal, Cojocaru mi s-a părut prea emoționat, iar Țopescu cam zgîrcit în ajutorarea debutantului. Dar îi împărtășesc și eu mirarea în fața interesantei opinii a fostului jucător (care, oricum, știe mai mult fotbal decît noi): după egalul cu Crișul, U.T.A. e virtual campioană? Am o asemenea îndoială universală, încît prin extensie mă gîndesc că și la Stockholm, mîine seară, poate-poate...

BELPHEGOR

Actualități

GRIVIȚA ROȘIE — FARUL CONSTANȚA 0-0, LA RUGBY!

Ieri, pe stadionul Constructorul s-a disputat meciul de rugby dintre formațiile de categoria A Grivița Roșie și Farul Constanța. Farul a reușit un rezultat bun, păstrînd egalitatea pînă în min. 80 : 0—0.

prof. N. VIZITIU, coresp.

SCHIORII ȘCOLARI PE PÎRTII

Astăzi, la Poiana Brașov, se dă startul întrecerilor de schi (probe alpine și fond) din cadrul campionatului republican al școlilor sportive, organizat de Ministerul Învățămîntului. În prima zi de concurs se desfășoară probele de slalom special (băieți și fete) și probele individuale de fond (3 și 5 km).

TRIAL PENTRU NAȚIONALA DE POLO

În zilele de 20, 21 și 22 martie va avea loc la bazinul Floreasca un trial pentru echipa națională de polo, care va participa la marele turneu internațional programat la Nisa în luna aprilie. Probele de selecție vor consta în curse de înot (100 m și 400 m) și jocuri la două porți.

PUNCTE CARDINALE PENTRU ACTIVITATEA ALPINISMULUI ȘI TURISMULUI COMPETIȚIONAL

Ședința Comitetului Federației române de turism și alpinism, a reunit, zilele trecute, la sediul C.N.E.F.S., pe reprezentanții consiliilor județene de specialitate din toată țara, precum și factori de răspundere în acest domeniu ai diferitelor organizații și departamente.

Gh. Găvruș, vicepreședinte al F.R.T.A., a condus lucrările și a tras concluziile acestei ședințe a cărei ordine de zi a debutat cu darea de seamă prezentată de secretarul general al F.R.T.A., prof. M. Mihăilescu.

Din bilanțul realizărilor acestor discipline sportive în cursul anului 1968 am reținut:

— calendarul central al federației a fost îndeplinit conform prevederilor, organizarea finalelor campionatelor naționale la orientare turistică și a alpiniadelor de iarnă și vară, efectuîndu-se în bune condițiuni;

— cele 36 de cupe interjudețene (la orientare turistică) aprobate de F.R.T.A. au avut un cadru adecvat de disputare și au pus probleme tehnice variate. S-au remarcat, îndeosebi, concursurile pentru cupele Petrochim, Maramureș, Corvinul, Cheile Turzii, Electroputere, Constructorul-Sighetul Marmației și Cupa de toamnă a municipiului București;

— dintre concursurile interjudețene au fost nominalizate 12 care au constituit criteriul în vederea acordării titlurilor de campioni individuali. Cele mai bine organizate dintre acestea au fost Cupa Iașilor (Bîrnova), Cupa Electrică (Sibiu), Cupa Rulmentul (Brașov), Cupa „23 August" (Mureș), Busola de aur (Cluj), Cupa munților (I.T.B. București);

— în cadrul concursurilor interjudețene de orientare s-au disputat, pentru prima oară în țara noastră, concursuri de ștafetă (organizate conform sistemului adoptat de federația internațională de resort);

— s-au făcut eforturi în vederea îmbunătățirii activității turistice competiționale în rîndul pionierilor și studenților (printre altele: tabăra „Roza vînturilor" organizată de C.N.O.P. și Cupa U.A.S.R., care a echivalat cu un campionat studențesc de orientare turistică);

— la alpinism, etapele de campionat s-au desfășurat conform prevederilor și în bune condițiuni; a lipsit, în schimb, o evidență centralizată a acțiunilor organizate de județe. Au fost evidențiate acțiunile secției de la Institutul de Petrol, Gaze, Geologie și Alpiniada municipiului București;

— în județele Cluj, Brașov, Hunedoara s-au organizat alpiniade interjudețene dar fără a se îndeplini formalitățile premergătoare și consecutive acestor competiții;

— interesul alpiniștilor pentru realizarea premierelor a scăzut foarte mult (deși în 1968 a fost omologat unul din cele mai dificile trasee din țară: „Fisura Speranței");

— pregătirea sportivilor pentru competiții s-a făcut mai atent în secțiile de alpinism de performanță: Armata Brașov, Metalul-Hunedoara, I.P.G.G.-București, Dinamo-Brașov) și la orientare turistică de către: Voința și Ecranul București, Rulmentul-Brașov, Electrica-Sibiu. Există, încă, numeroase secții ai căror sportivi au comasat pregătirea cu participarea la concursuri;

— în vara anului 1968 s-au organizat tabere de pregătire în comun pentru sportivii de frunte din alpinism (la Căminul Alpin) și — pentru prima dată — din orientarea turistică (la Poiana Izvoarelor);

— corpul de arbitri la alpinism a fost refăcut, luîndu-se măsuri de pregătire și examinare a celor interesați;

— se remarcă o criză de arbitri la orientare turistică (mai ales în unele județe unde această activitate se află la începuturile ei);

— în scopul ridicării nivelului de pregătire a cadrelor de specialitate din aceste discipline s-a organizat, anul trecut, la Bușteni un curs de perfecționare urmat de aproape 100 activiști vechi și noi;

— în ceea ce privește activitatea internațională a fost remarcat faptul că primul concurs de orientare turistică organizat în țara noastră a fost cîștigat de sportivii români. De asemenea, alpiniada internațională a demonstrat o bună pregătire a cățărătorilor noștri.

REPERE PENTRU VIITOR

Darea de seamă a prefigurat și, apoi, planul de măsuri adoptat de participanții la ședință a stabilit o serie de puncte de reper pentru activitatea F.R.T.A. în acest an. Amintim dintre ele:

— calendarul competițional pe anul 1969 s-a îmbogățit, printre altele, cu campionatele naționale de ștafetă, de juniori (pe echipe) la orientare turistică;

— s-a întocmit un calendar centralizat al concursurilor interjudețene de alpinism;

— F.R.T.A. a pus în joc o cupă ce se va decerna pentru cea mai valoroasă premieră alpină a anului;

— se reintroduce „Insigna de alpinist" al cărei nou regulament face din ea o primă treaptă spre clasificarea sportivă;

— începînd din acest an s-au alcătuit primele loturi de tineret;

— în cursul verii următoare, vor da examene de antrenori (la orientare și alpinism) circa 100 persoane care se pregătesc în acest sens;

Comitetul F.R.T.A. a mai făcut o serie de recomandări ca:

— pregătirea orientariștilor și alpiniștilor să se facă pe baze științifice, moderne;

— în fiecare județ să existe preocuparea de a se forma arbitri pentru concursurile de orientare;

— să se acorde o mai mare atenție selecționării și pregătirii elementelor tinere;

— organizarea unor terenuri de pregătire pentru orientarea turistică în apropierea orașelor;

— o colaborare mai strînsă, la toate nivelele, cu organizațiile sindicale, de U.T.C. și de pionieri;

— să se acorde asistența tehnică necesară pentru buna desfășurare a activității echipelor de salvare în munți „Salvamont" (în toate județele prevăzute în Instrucțiunile de aplicare a H.C.M. 140/1969).

CE AU REFLECTAT DEZBATERILE

Marea majoritate a membrilor Comitetului federal care au luat cuvîntul au arătat o lăudabilă dorință de amplificare a activității turistice de competiție, subliniind că în acest scop este necesar un sprijin mai activ din partea sindicatelor (**C. Davidhazi** — Arad, **C. Lupu** — Timiș, **B. Iancu** — Dolj, **K. Hening** — Sibiu ș.a.) cît și din partea Ministerului Învățămîntului (**I. Vătafu** — Dîmbovița, **R. Zaharescu** — Botoșani, **N. Fuiorea** — Mehedinți, **N. Ignat** — București ș.a.). S-a mai arătat că turismul competițional și alpinismul sînt uneori neglijate chiar de C.J.E.F.S. (**Dan Pichiu** — Hunedoara, **O. Lörincz** — Bihor), ultimul precizînd că C.J.E.F.S. Bihor a dispus desființarea subcomisiei de alpinism (din motive neîntemeiate și fără a fi cerut avizul F.R.T.A.).

Din partea C.N.E.F.S. a luat cuvîntul **V. Chiose**, șeful secției federații de sporturi individuale care a recomandat să se colaboreze cît mai strîns cu U.G.S.R., U.T.C. și C.N.O.P. și care a remarcat pasiunea cu care muncește largul activ voluntar din aceste discipline sportive.

Ședința plenară a Comitetului F.R.T.A. a hotărît să elibereze din funcție 5 membri care nu au mai activat în ultima vreme alegînd în locul acestora pe: **Stelian Popescu** (șeful sectorului turism din U.G.S.R.), **Florin Moraru** (șeful secției sport-turism a C.N.O.P.), **Al. Sirbu** (vicepreședinte al comisiei municipiului București), **dr. C. Lupu** (președintele comisiei Timiș), **D. Cerchezeanu** (activist al F.R.T.A.). De asemenea, s-a hotărît să se lărgească componența biroului federal cu încă două persoane: Stelian Popescu și D. Cerchezeanu.

REVENIND ÎN JUDEȚUL VRANCEA DUPĂ UN AN:

INIȚIATIVĂ, TRADIȚIE, DAR ȘI DEZINTERES ÎN MUNCA COMISIILOR PE RAMURĂ DE SPORT

A trecut un an de cînd au început să activeze consiliile județene pentru educație fizică și sport, a căror muncă de îndrumare a activității sportive de performanță și de atragere a tinerilor și vîrstnicilor în diverse competiții este sprijinită de un numeros activ voluntar. Din rîndurile acestor oameni pasionați de sport, care în orele lor de răgaz alcătuiesc regulamentele campionatelor locale, inițiază cursuri de arbitri și instructori sau se deplasează pe terenuri pentru a supraveghea buna desfășurare a concursurilor, au fost aleși — acum 12 luni — membrii comisiilor județene pe ramură de sport.

Revenind în județul Vrancea, după un an de la înființarea comisiilor de specialitate, am constatat o înviorare în practicarea unor sporturi. Astfel, preluînd o invizibilă ștafetă, comisia de atletism (președinte — profesor **Gavrilă Ovidiu**) a reușit să diversifice activitatea competițională, creîndu-i un plus de atractivitate. Tinerii atleți au luat parte — cu rezultate bune — la mai multe concursuri republicane, iar începătorii și-au disputat întîietatea în „Cupa de toamnă", „Crosul tineretului" la sate, „Cupa școlilor profesionale", „Cupa cravatelor roșii" etc. cu prilejul cărora s-au doborît peste 40 de recorduri județene. La ora actuală monopolul recordurilor nu-l mai deține orașul Focșani, pe tabloul de onoare înscriindu-și numele performeri din Odobești, comunele Dumitrești, Năruja ș.a. În calendarul pe 1969, figurează interesante concursuri, printre care și participarea la întrecerile diviziei interjudețene, rezervată copiilor și juniorilor. Reamenajarea pistelor de alergări de la Adjud și Mărășești, înființarea de centre de antrenament și inițiere, dotarea secțiilor cu materiale și echipament din fondurile C.J.E.F.S., organizarea unor concursuri de selecție la Fabrica de confecții din Focșani (loc fertil pentru depistarea elementelor talentate) — iată numai cîteva din preocupările pe care le au, în aceste zile, activiștii pe tărîmul atletismului.

Comisiile județene au pornit la lărgirea sferei de acțiune într-o serie de sporturi. La altele s-a preconizat un sistem de măsuri pentru reînnodarea tradiției, pentru amenajarea instalațiilor necesare bunei desfășurări a întrecerilor. Ne vom referi la comisiile de fotbal (președinte **Constantin Iarganda**), baschet (**Gheorghe Dumitrescu**), orientare turistică (**Emil Giurgea**) și gimnastică (**Mircea Vărzaru**), care au prevăzute concursuri atractive, planuri de muncă definitivate în urma discuțiilor lor cu cadre de specialitate și iubitori ai acestor sporturi.

— Firește că rezultatele pe care le așteptăm în acest an — ne-a spus tov. Alexandru Neagu, vicepreședintele consiliului județean — depind de modalitățile (mă refer la stilul de muncă, stimularea inițiativei, mijloacele organizatorice etc.) folosite pentru scopurile pe care ni le-am propus. Dar realizarea obiectivelor depinde și de alți factori: dragostea pentru sportul preferat, atitudinea și preocuparea pentru o muncă eficientă a membrilor comisiilor județene etc.

Spun aceasta pentru că, din păcate, în unele comisii se află oameni care așteaptă să fie împinși de la spate cînd e vorba de îndeplinirea sarcinilor ce le revin. De pildă, Constantin Matei, președintele comisiei de volei, (sport care dispune de cea mai largă bază materială) nu a participat la o serie de întîlniri de la care absența lui era de neconceput. Alții — ca de exemplu — președinții comisiilor de șah și popice, Eugen Găureanu și, respectiv, Constantin Vasile s-au supărat că nu le asigurăm condiții de lucru și n-au mai dat pe la noi, lăsînd toată activitatea pe seama metodiștilor salariați.

Este adevărat că acolo unde muncesc oameni energici, întreprinzători, plini de inițiativă, rezultatele sînt vizibile. Tot atît de adevărat este că perfecționarea continuă a căilor pentru atragerea tinerilor într-o bogată activitate competițională implică, pe lîngă elementul subiectiv, și o necesitate obiectivă: asigurarea condițiilor materiale, strict obligatorii desfășurării procesului de instruire și organizării concursurilor. Or, lipsa unor săli corespunzătoare desfășurării întrecerilor de șah, tenis de masă și popice este la fel de dăunătoare ca și dezinteresul manifestat de factorii interesați în extinderea bazelor sportive, fără de care nu poate fi vorba de o îmbunătățire a sistemului competițional. Profesorul Gavrilă Ovidiu, președintele comisiei de atletism, ne-a relatat cu amărăciune istoria sălii de antrenament pentru iarnă, care urma să fie dată în folosință la 30 decembrie 1968: „S-a încheiat contractul cu I.G.O. Focșani, dar nu s-au respectat angajamentele. Deși în aceste zile trebuia să facem antrenamente în noua clădire, zidurile sălii sînt ridicate doar de un stat de om și se pare că nimeni nu-i trage la răspundere pentru nerespectarea obligațiilor contractuale pe cei vinovați. Intrînd în reparație și sala Centrului școlar agricol, începutul bun cu care au pornit la drum secțiile de atletism din Focșani, a fost serios frînat în timpul iernii. Hibernînd, a conchis profesorul Ovidiu, nu vom putea progresa".

Consemnînd preocupările de natură să creeze un climat propice muncii celor mai multe dintre comisiile pe ramură de sport, constatăm cu regret că înființarea altora în județul Vrancea s-a făcut formal, deoarece mai sînt în efectivul acestor organisme oameni indiferenți de ce se întîmplă în sportul de destinele căruia răspund. Absența entuziasmului — la unii — pentru această muncă, precum și deficiențele de ordin organizatoric sau material — deși izolate — vor contribui, fără doar și poate, la perpetuarea greșelilor. Cum inițiativa pornește întotdeauna de la respingerea improvizației și șablonismului, apare evidentă concluzia că mai sînt multe de făcut, pentru ca toți factorii din județul Vrancea să concureze la îndeplinirea scopului pe care și l-au propus comisiile de specialitate: o rodnică și bine organizată activitate competițională, cu cît mai mulți tineri sportivi.

Tr. IOANIȚESCU

PRIORITATE ATLETISMULUI!

(Urmare din pag. 1)

compensare a antrenorilor și profesorilor care depistează și pregătesc, pînă la un anumit nivel, sportivul este echitabil?

R. *Sistemul de punctaj a fost întocmit pentru o uniformizare a numărului și valorii atleților încredințați unui profesor. Existau profesori și antrenori care lucrau cu 5—6 atleți de valori îndoielnice, după cum conducerile unor secții solicitau antrenorilor și profesorilor să aibă în pregătire un număr cît mai mare de sportivi, indiferent de perspectivele lor. De aceea, a fost nevoie de o normare exactă. În prezent, se tinde spre lucrul cu un număr redus de atleți, dar de valoare ridicată, ceea ce comportă o selecție riguroasă, deosebit de atentă. Deci, după părerea mea, în această chestiune nu există nici un fel de dubii.*

Recompensarea și stimularea antrenorilor și profesorilor care depistează sportivi de valoare constituie o problemă majoră a atletismului nostru. Întrucît pentru creșterea bazei de mase a atletismului de performanță există necesitatea permanentă a selecționării unor sportivi dotați, a măririi continue a numărului lor, cred că Ministerul Învățămîntului și C.N.E.F.S. ar trebui să elaboreze un regulament precis de recompensare a antrenorilor care depistează atleți, regulament care să fie de urgență pus în aplicare.

Î. Iubitorii atletismului cer prioritate pentru acest sport al sporturilor. Cum vedeți, într-un viitor apropiat, realizarea acestui deziderat pe toate planurile — bază materială, selecție preferențială, sistem competițional?

R. *Atletismului îi este asigurată prioritatea de către Legea sportului, de documentele elaborate de-a lungul anilor. În practică însă, acest deziderat nu se realizează întocmai pentru că sînt încă destui activiști ai organelor sportive locale, ai cluburilor și asociațiilor sportive care nu pun atletismul pe prima pagină a preocupărilor lor cotidiene. De asemenea, unii profesori de educație fizică nu respectă programa școlară.*

Dacă dorim să facem ceva pentru atletism nu trebuie să apelăm la măsuri spectaculoase, costisitoare, ci să începem cu introducerea orelor de atletism în școală, cu organizarea unor întreceri la nivelul claselor și școlilor, cu amenajarea sectoarelor simple pentru atletism în fiecare școală și — deosebit de important — cu crearea unei tradiții în ceea ce privește selecționarea viitorilor atleți, chiar de către profesorii de educație fizică ai școlilor și liceelor. Este, dacă vreți, vorba de crearea climatului necesar dezvoltării atletismului. Alte lucruri, nu mai puțin importante, pot fi puse în aplicare numai după ce s-a rezolvat problema dezvoltării atletismului în mediul școlar. Ca în orice construcție, menită să reziste de-a lungul anilor, este nevoie să se înceapă cu temelia.

Î. Juniorii au în decursul anului obiective competiționale. Ei participă la campionatele naționale (de juniori, școlare), luptă pentru realizarea recordurilor. Se întîmplă însă ca aceste obiective să devină un scop în sine. Credeți că o astfel de optică impietează asupra evoluției ulterioare a sportivului și asupra atletismului nostru în general?

R. *Experiența mondială este elocventă. Cu o pregătire bună atletul poate participa la concursuri tari, la campionate, la tentative de record pentru categoria lui de vîrstă. Desigur, forțarea este dăunătoare. Cei dotați, cei bine pregătiți (contează foarte mult gradarea pregătirii) vor ajunge la performanțe înalte și în perioada senioratului. Recordul, campionatul — de juniori sau școlar — este un stimulent real, necesar, deoarece atletismul este sportul cifrelor, al verdictului fără apel. Nu se poate trece peste acest aspect prezent în întreaga lume a atletismului.*

În numărul de sîmbătă al ziarului nostru vom publica răspunsurile date la cele 5 întrebări de prof. VLADIMIR SIMIONESCU — președintele comisiei de juniori și tineret din cadrul F. R. Atletism, inspector în Ministerul Învățămîntului.

LAVODERM

emulsie alcoolică pentru curățirea mîinilor de impurități (uleiuri, unsori, vopsea proaspătă, rugină etc.). Practic, înlocuind excelent săpunul, apa și prosopul. Utilizabil în orice loc și în orice condiții, curăță mîinile în maximum 2 minute.

LAVODERM

de vînzare la magazinele O.C.L. din țară, în tuburi a 60 gr. conținut net.

LAVODERM

produs al întreprinderii „METALOCHIM" — Brașov.

Dar, de fapt...

CONVERSAȚIE CU UDIȘTEANU

Aș fi dorit să discut cu Gabriel Udișteanu imediat după meci. După meci — adică după acele cîteva „momente ale adevărului" — cînd se văd — mai bine decît s-ar putea descrie — limitele. Și pentru că fiecare dintre noi e definit de propriile sale limite, e ușor de înțeles că după meci, în clipele acelea...

Dar Udișteanu nu mai jucase de cel puțin o lună și continua să se antreneze într-o sală neîncălzită și cu geamurile sparte (încălzită uneori, dar totdeauna cu geamuri sparte pentru că nu era nimeni nebun să le mai repare, după cum nu se gîndea nimeni să mai și curețe pe acolo) astfel că n-am putut să-i aflu limitele, să meditez în liniște, cu lungi pauze de punctuație la trăsăturile fundamentale ale SPORTIVULUI și nici să-i pun cîteva întrebări-cheie sub care personalitatea lui să țîșnească asemeni pastei de dinți dintr-un tub.

M-am mulțumit, deci, să-i pun întrebări oarecare — și ca discuția să nu fie simulată mi-a pus și el mie cîteva — înțelegînd, la urma urmei că mai mult decît ferestrele sălii I.C.O.R. îl interesează examenele, la un moment dat oprindu-se multă vreme asupra calculului căldurii absorbite în condițiile gazului perfect (se pare că Udișteanu trăsese biletele cu stînga — asta era mareta lui — dar destinul nu se supusese cu totul jocului de mîini) și pînă la urmă mi-a povestit cele cinci filme pe care le văzuse la Anvers cu ocazia unei deplasări. Nici strip-tease, nici baruri, nici o mică aventură, una măcar — în schimb își amintea actorii, subiectele și chiar stilul regizorilor cu o acuitate neobișnuită — și asta l-a ajutat să uite o clipă stafiile examenelor care-l așteptau după ușă.

A pomenit ceva despre cele patruzeci de meciuri internaționale la care luase parte în vreo șaisprezece luni, apoi s-a declarat norocos — nu ca trăgător la plasă, dar în general — în viață — cu un optimism foarte echilibrat, rațional — și deodată găliganul acela de un metru și nouăzeci, ceea, cu o figură deschisă — mi-a părut de-a dreptul timid — și cred că așa și este.

De fapt, aici chiar voiam să ajung — la această reținere, care pornește și din cei șapte ani de acasă, dar și din temperament — la lipsa de ostentație (avea grijă să micșoreze importanța întîmplărilor pe care mi le povestea) și la modul în care mi-a vorbit de coechipierii săi.

Nu cred că Udișteanu e structural un infatuat și desfid pe cel care ar trage o asemenea concluzie nu după o convorbire, dar chiar după cincizeci — dar atunci (și ulterior) mi-a spus că Plocon îi plăcea grozav pentru că juca inteligent, dar că adesea îi place mai mult Gheorghe Fieraru de la Tractorul pentru că se luptă cîinește și dacă Aurică Drăgan îl deziluzionează cîteodată — în ciuda marelui său talent — asta se datorește faptului că cedează prea ușor. Mi-a spus cum joacă Derzei și cum joacă Schreiber și Corbeanu, pentru a reveni din nou la Gheorghe Fieraru și a teoretiza eficiența tenacității.

A mărturisit că nu-i place să fie singur înainte de meciuri (îl copleșesc prea multe amintiri, face prea multe supoziții) și că dacă nu „se acordează" de la prima minge, joacă prost.

În trei ore de conversație „tunul" Politehnicii—Galați nu și-a spus durerile de vedetă neglijată, n-a surîs aluziv vorbind de alți primi-voleibaliști, și-a lăudat antrenorul cu tandrețe (Florin Balaiș), a suspinat gîndindu-se la propia sa lipsă de tenacitate, a respins cu bonomie portretul de juneprim pe care i-l conferă elevele din localitate și a mărturisit că e sentimental, dar prudent.

Și cum jucătorii care iau parte la patruzeci de meciuri internaționale în șaisprezece luni ating rareori aceste subiecte, m-am gîndit că sînt de bun augur și că ar putea fi consemnate ca atare.

Camil BACIU